

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“จริงสิ...” ไปฉีโป่งถามเจียงผิง “นายบอกว่าอ่านนิยายแนวสืบสวนสอบสวนมีประโยชน์จริงๆ ใช่หรือเปล่า”

-เอ๋อรั๋หย่า

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集 (第三部);

Special Crime Investigation

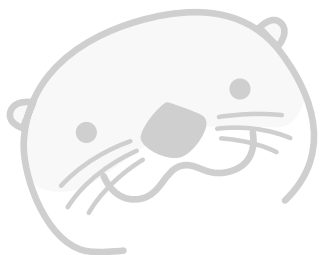
ภาค 3 เล่ม 3

耳雅 (เออร์หย่า)

เขียน

ฉวี

แปล

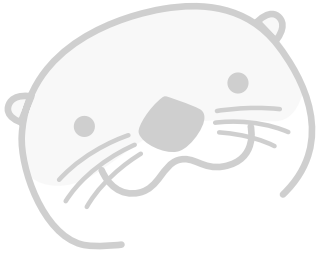
สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

S.C.I. ไม่เคยทำคดีธรรมดา และทุกคดีนำพาพวกเขาไปสู่ปมแห่งความลับที่พัวพันเหล่าสมาชิกในทีมแทบทั้งสิ้น เรื่องราวดำเนินมาถึงเล่ม 9 พวกเขาจะเริ่มได้ค้นศัตรูซึ่งแฝงอยู่ในที่ลับได้บ้างแล้ว เรื่องราวเข้มข้นขึ้นทุกขณะ และตอนนี้ก็ได้เวลาติดตามพวกเขาไปไขคดีพร้อมๆ กันแล้วค่ะ

Rose

กดจอง

มาตรฐาน

ชีวิต

(ต่อ)

ปลาใหญ่ปลาเล็ก

กลยุทธ์นั้นพวกจันเจามีแล้ว ทว่าแผนการไม่เคยเปลี่ยนแปลง จับไวเช่นนี้มาก่อน แผนอันล้าลึกลับยิ่งกว่าปรากฏขึ้นอีกครั้ง เบาะแสซึ่งผ่านการคาดเดาจากพวกจันเจา ทั้งยังมีสิ่งที่ไปจนถึงบอก ทำให้เชื่อมโยงรายละเอียดคดีต่อไปถึงเบื้องบนขององค์กรลึกลับแห่งนั้นซึ่งแอบซ่อนอยู่เบื้องหลังตลอดเวลา

ต้องการใช้แผนผ่อนสายเบ็ดให้ยาวล่อปลาตัวใหญ่ จะต้องวางอุบาย และคืบนี้ก็คือหัวใจสำคัญของจุดซึ่งเป็นชี้ตาย

ตามการคาดเดาที่ค่อนข้างปิดเป็นความลับของทุกคน ฉะนั้นเจียงจะต้องส่งคนมาเอาศพกลับไปแน่นอน

เวลาที่เหลือไว้ให้ทุกคนเตรียมตัวมีไม่มากนัก ไปอู่ถึงชุมโจมที่อยู่ลึกพักแล้ว ด้านหนึ่งต้องแก่งทำเป็นส่งกำลังเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ อีกด้านหนึ่งก็ต้องแอบกลับมาอย่างลับๆ

ทว่าในขณะที่ทุกคนยุ่งอยู่กับการเตรียมตัวนั้น จันเจากลับนั่งบนโซฟา เท้าคางด้วยมือข้างเดียว คล้ายกำลังลำบากใจกับปัญหาอะไรอยู่ ทำคิ้วย่น มองก็รู้ว่ามึนอะไรในใจ

“เจ้าแมว เป็นอะไร” ไปอู่ถึงเดินเข้าไปนั่งลงข้างกายเขา จันเจาส่งเสียง “จู้” เบาๆ “สิ่งที่พวกเราพิจารณาก่อนหน้านี้จะยังมีช่องโหว่หรือเปล่า”

ไปอีวี่ถึงชะงักเล็กน้อย พลอยครุ่นคิดขึ้นมาอีกคน

ไปฉือน่าจะหิวแล้ว หรือไม่มีภารกิจยิ่งใหญ่จึงได้ตื่นตื่น เขานั่งดื่มกาแฟกินบิสกิตอยู่ที่ด้านข้าง เจียงผิงใช้กำลังสมองหนักเหลือเกิน ด้วยเหตุนี้จึงเสียพลังไปมากและเข้ามาร่วมวงกินด้วย จึงได้ยินไปฉือพิมพ์ขึ้นประโยคหนึ่งว่า “ไม่ค่อยได้เห็นแฮะ”

“อะไร” เจียงผิงฟังไม่ค่อยเข้าใจนักจึงถามไปฉือ

“อ้อ” ไปฉือทำหน้าปลง ๆ พูดกับเจียงผิงที่ข้างตัวว่า “นายดูสิ เหมือนพี่กำลังกลัดกลุ้มเลย”

เจียงผิงเหลือบมองตามสายตาของไปฉือ แล้วพยักหน้าพลงเอ่ยเบา ๆ “แยละ สงสัยคืนนี้ภารกิจเราได้มีการเปลี่ยนแปลงแล้วละ”

“อะไร?” ไปฉือเหวอ “ดูเหมือนพี่จะเจออะไรเข้าให้อีกแล้วหรือเปล่า”

“คงใช่ ฉันดูจากสีหน้าของดอกเตอร์จัน ไม่แน่ว่าอาจจะอยากทำความเข้าใจอะไรอีก” เจียงผิงส่งเสียงจู้ ๆ สองสามที

“จริงสิ...” ไปฉือโพล่งถามเจียงผิง “นายบอกว่าอ่านนิยายแนวสืบสวนสอบสวนมีประโยชน์จริง ๆ ใช่หรือเปล่า”

“เหอ ๆ” เจียงผิงได้ยินไปฉือถามก็ขำไม่หยุด “ช่างมันเหอะ มันง่ายอย่างที่เขียนในนิยายสืบสวนสอบสวนพวกนั้นที่ไหนกัน นิยายสืบสวนสอบสวนส่วนใหญ่มักจะเขียนถึงเล่ห์เพทุบาย ฆาตกรรมในห้องลับ มีห้องลับแล้วยังติดตั้งกลไก มีกลไกแล้วฆาตกรยังต้องซุกหลุมหลบซ่อน สังเกตการณ์ใกล้ ๆ กลไก ไม่งั้นก็แต่งหน้าปลอมตัวกลับไปที่เกิดเหตุ ฆาตกรรมอีกรอบ...ฆาตกรที่โง่ขนาดนี้ในชีวิตจริงมีน้อยมาก ๆ ฆาตกรในนิยายคือบุคคลที่ปรากฏตัวภายใต้ปากกาคนแต่งเท่านั้น ขมวดปมพันกันวนไปมา ขมวดไม่ซับซ้อนคนอ่านก็บอกไม่ถึงอกถึงใจ แต่คดีอาชญากรรมในชีวิตจริงมีที่ไหนที่บอกนายว่าฆาตกรคือคนพวกนี้ ส่วนมากก็ทำคดีไปตามสถานการณ์ คนบ้าคนหนึ่งวิ่งเข้าบ้านชาวบ้าน ถ้าใครลักคน แล้วหนีเข้ามาหนากรใหญ่ที่มีประชากรหลายสิบล้านคน ไม่ทิ้งเบาะแสใด ๆ ไว้ท่ามกลางมวลหมู่มนุษย์จะไปเริ่มหาจากตรงไหน”

“นั่นก็จริง” ไปฉือพยักหน้าหงึก ๆ “คนร้ายอยู่ใกล้ ๆ ตัว...จริงด้วย

ฆาตกรที่พวกเราจะเจอด้วยความบังเอิญน้อยมากก็คือคนที่อยู่ใกล้ๆ ตัวพวกเรา” พุดพลางเมียงมองเหล่าสมาชิก S.C.I. หลายต่อหลายคนที่อยู่ใกล้ๆ ตัว

“นิยายประเภทนั้นหลอกหลวง!” เจ้าหู้ย้ายม้านั่งเข้ามา “แต่ว่าน่าจะอย่าว่าแต่นิยายพิลึกพิลั่นเลย เรื่องจริงบางทีพิลึกพิลั่นยิ่งกว่านิยายอีก”

“ก็จริง” ไป๋ฉือพยักหน้า

จังหวะนั้นก็เห็นจันเจาเงยหน้าขึ้นมาสวนทันทีว่า “ไม่ได้ ฉีเยนเจียรั้งต้องโดนจับ!”

“หา?” ทุกคนพากันตกใจ

ไป๋ฉือเอ่ยถาม “พี่...พี่ไม่กลัวแหวกหญ้าให้งูตื่นหรือ”

ไป๋อู๋ถึงที่ข้างๆ นั้น หลังจากไต่ร่องอย่างถ้วนถี่พักหนึ่งแล้วจึงพยักหน้าเบาๆ ด้วยอีกคน “จริงอยู่ พวกเราเกรงจะแหวกหญ้าให้งูตื่น แต่พวกนั้นก็อาจพลาดทำด้วยเช่นกัน!”

“หมายความว่าไง” ทุกคนล้อมวงกันเข้ามา ไม่เข้าใจว่าแผนล่อเสือออกจากถ้ำที่สมบูรณ์แบบนี้จะมีข้อบกพร่องอะไร

“ฉันคิดอยู่หลายตลบ การซ่อนแผนจะแก่งังจนเกินไปไม่ได้ ถึงอย่างไรเรื่องเรือสำราญนั้นก็เป็นแค่สิ่งทีพวกเราคาดเดา ยังไม่มีหลักฐานครอบคลุมทั้งหมด! ตัดสินใจแบบฉุกฉะหุก ถ้าเกิดเดาผิดล่ะ นอกจากนี้พวกเราเตรียมศพปลอมตกลาใหญ่ หากโดนจับได้จะมีอันตราบาย ถ้าหากวางแผนจริงอาจจะได้ไม่คุ้มเสีย แทนที่จะแหวกหญ้าจนงูตื่นแล้วทำให้พวกเขาเตรียมการได้แต่เนิ่นๆ ไม่สู้มีคนเดียวก็จับคนเดียวดีกว่า” จันเจากล่าวจริงจัง “S.C.I. นั้นฉลาดก็ควรอยู่ แต่โง่งนี้ไม่ควรแล้ว หากฝ่ายตรงข้ามคบค้าสมาคมกับพวกเราอยู่เรื่อยๆ ก็ควรจะมีความเข้าใจพวกเราในทูลิ่งด้วย ราบรินจนเกินไป...จะไม่ทำให้คนเขาสงสัยหรือไง”

“เจ้าแมว ความหมายของนายคือ...พวกเราขอให้พวกนั้นมาขโมยศพตามแผนที่ตกลงกันไว้ก่อนหน้า จากนั้นถึงจะจับได้ปลาตัวเดียว แต่ทีใหญ่ที่สุดถึงระดับเว่ยจื่อเฉียง?” ไป๋อู๋ถึงถาม

“ไม่แล้ว!” จันเจาพยักหน้า “ถ้าหากฉีเยนเจียรั้งติดกับแล้ว ไม่มีทาง

ไม่ซัดทอดเว่ยจื่อเฉิง!”

“ผู้ซ่อนอยู่ในสำนักงานตำรวจหลายปีขนาดนั้น ต้องเป็นหมาตัวสำคัญแน่!” ไปอู๋ถึงหัวเราะเสียงเย็นเยือก “ถ้าหากเขาไม่ติดกับ พวกเราก็จะเกิดความสงสัย ฝ่ายตรงข้ามจะต้องตัดตอนเขาทิ้งแน่ แต่หมาที่จนตรอกจะฮึดสู้ คนร้อนใจมักเผยช่องโหว่ นายยังบอกเลยว่าตอนนี้พวกนั้นร้อนเงิน เมื่อการระวางตัวเป็นหนทางแห่งความตายทางหนึ่ง ดังนั้นผลของการยอมตายเมื่อเข้าตาจนก็คือการถูกเปิดโปง”

“ไม่เลย!” จันเจาตุเหมือนจะยินดีมากที่ไปอู๋ถึงเห็นด้วยกับแนวคิดของตน “ถ้าหากเฉียนเจี๋ยรั้งกับเว่ยจื่อเฉิงติดกับทั้งคู่ นั้นจะยิ่งดีใหญ่! ปฏิบัติการครั้งหนึ่งชุดเนื้อร้ายชิ้นใหญ่อ่างนั้นออกมาได้ ภายในสำนักงานตำรวจต้องโกลาหลต่างไปจากปกติ บรรยากาศจะพลอยตึงเครียดไปด้วย! แต่ S.C.I. ทุกคนจะมีความดีความชอบกันแน่นอน คงได้ฉลองกันสักยกแน่ๆ”

“เวลานั้นก็จะเป็นจังหวะที่แจ่วที่สุดของการก่อคดีพอดี!” ไปอู๋ถึงส่ายยิ้มเหี้ยม “เจ้าแมว ฉันเสนอให้คืนนี้จับจริงสักคนก่อน!”

จันเจาตุมองดูทุกคนอีกครั้ง หลายคนในนี้มองเฉียนเจี๋ยรั้งอย่างซัดลูกตามาตั้งนานแล้ว อยาได้พูดถึงเรื่องการกลั่นแกล้งซัดเข้าไปเสียทุกอย่าง คนประเภทนี้เป็นม้าซึ่งทำร้ายฝูงโดยแท้...จำเป็นต้องกำจัดทิ้ง!

คิดเสร็จ ไปอู๋ถึงก็ให้เจียงผิงจัดเรียงหลักฐานออกมาให้เป็นระเบียบ คนอื่นๆ ทำการซ่อนแผน และยังคงใช้ศพปลอมเป็นเหยื่อล่อเช่นเดิม

ทุกคนต่างจงใจแกล้งขับรถออกไปเตรียมตัวปฏิบัติการ แต่ความจริงได้ลับเปลี่ยนรถลอบกลับมาจากอู๋โม่คังใต้ดิน แบ่งกำลังซุ่มอยู่แถวๆ สำนักงาน S.C.I.

เจียงผิงแก้ไขโปรแกรมของกล้องวงจรปิดใหม่อีกครั้ง พร้อมจับภาพได้ทุกเมื่อ จันเจากับไปอู๋ถึงอยู่ภายในรถสังเกตการณ์ คอยควบคุมปฏิบัติการการจับกุมที่ด้านนอกสำนักงานตำรวจ

เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ ทุกคนกำลังรอคอยอย่างสุดใจในการจับคนร้าย ซึ่งๆ หน้า!

จันเจารายงานให้เปาเจิ้งรับทราบคร่าวๆ หลังเปาเจิ้งฟังแล้ว นึกไม่ถึงว่ากลับไม่มีท่าทางประหลาดใจ พุดแต่เพียง “อืม ระวังตัวเอาไว้ ถ้าต้องการความช่วยเหลือจากหน่วย S.W.A.T. ละก็ เรียกระดมกำลังพลได้ แต่ผมไม่ออกหน้านะ”

จันเจายกคิ้วส่งยิ้มให้ไปอีวี่ถึง...ดูท่าซิงยิ่งแก่งแย่งเผ็ด เปาเจิ้งเดาได้แล้วว่าเรื่องราวนี้ต้องมีคนในเอี่ยวด้วย จึงเตรียมชุดรอกธอนโคเนม้า ซึ่งทำร้ายฝูงอย่างเว่ยจื่อเฉิงรายนี้ไว้เรียบร้อยแล้ว

หลังเที่ยงคืน บรรยากาศคโद्यรอบเงียบสงบ

เจ้าหูลงย่องไปสอดแนมแล้วกลับมากะซิบบอกไปอีวี่ถึงกับจันเจา “มีเค้าครับ เฉิงเฉิงรังกับเว่ยจื่อเฉิงยังไม่ออกไปกันทั้งคู่!” จันเจากับไปอีวี่ถึงต่างพยักหน้า

“เขายังอยู่ น่าจะเพื่อช่วยฝ่ายตรงข้ามควบคุมกล้องวงจรปิด ให้คนลงมือได้โดยไม่มีผู้สังเกตที่ไหนรู้” เฉิงผิงบ้วนไปไปที่คอมพิวเตอร์ “ผมจับตาอยู่ จัดกำลังซุ่มล้อมเขาไว้แต่แรกแล้ว!”

ไปอีวี่ถึงพยักหน้า กวักมือเรียกเจ้าหูลู หม่าฮั่น หวังเฉา และจางหลง บอกว่า “พวกนายสี่คนว่องไวหน่อย แยกกันไปจับตาเฉิงเฉิงรังกับเว่ยจื่อเฉิง อย่าปล่อยให้พวกเขาหนีไปได้แม้แต่คนเดียว! พอฉันสั่งให้พวกนายจับ ก็ให้จับกุมทันที”

“ครับ” ทั้งสี่คนเลือกสถานที่ดักซุ่มไว้เรียบร้อยแล้ว เพียงรอเวลาเท่านั้น

จังหวะนี้โทรศัพท์ดังขึ้น เป็นหลูฟางโทรมา “คนมาถึงแล้ว อยู่ที่ชั้นล่าง ต้องดำเนินการตรวจค้นอย่างละเอียดหรือเปล่า”

“ต้อง ทำทุกอย่างตามปกติ!” ไปอีวี่ถึงถือวิทยุสื่อสาร ทอดสายตามองออกไปข้างนอกจากหน้าต่างต่างรถ เห็นคนงานสวมยูนิฟอร์มสีน้ำเงินสี่คนลงมาจากรถของบริษัททำความสะอาดคันหนึ่ง ยังมีคนงานซ่อมแซมอาคารที่แบกกระจกอยู่อีกสองสามคน

ไม่นานนักคนงานเหล่านั้นก็ผ่านการตรวจสอบความปลอดภัยและขึ้นไปบนอาคาร

ในจังหวะเดียวกันนั้นเจียงผิงส่งเสียงตะโกนขึ้น “หัวหน้า! มีความเคลื่อนไหวแล้ว!”

จันเจากับไป่อวี้ถึงต่างก้มหน้าขยับเข้าไปมอง

เจียงผิงแฮ็กคอมพิวเตอร์สองเครื่องของเฉียนเจี๋ยรั้งกับเว่ยจื่อเจียงหมดแล้ว ตามรอยขั้นตอนการทำงานทุกอย่างก้าวของพวกเขาได้ตลอด นอกจากนั้นระบบเผ่าระวางทั้งหมดยังกำลังทำงานผ่านทางวงจรลับอีกด้วย

“ฝั่งนั้นจะจับไม่ได้ใช่ไหม” ไป่อวี้ถึงถามด้วยความอยากรู้ และยังไม่รู้ด้วยว่าที่เจียงผิงแฮ็กคอมพิวเตอร์ไปทำหน้าที่ปัสสิมปริ่มไปนั้นกำลังทำอะไร

“สบายใจได้!” เจียงผิงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ “อันที่จริงผมออกแบบทางเล็กๆ ไว้สองทาง ฝั่งนั้นเป็นแค่ภาพลวงตา โปรแกรมของผมคือโปรแกรมที่เป็นปฏิภาคกัน หมายถึงฝั่งนั้นต้องการอะไร ผมก็ให้ อย่างนั้น ทว่าในความเป็นจริงพวกนั้นเข้าใจว่าได้ทำอะไรไปสักอย่างแล้ว แต่ฝั่งผมนี้ไม่ได้ทำอะไรเลยสักอย่าง หรือก็คือสองคนนั้นควรจะทำอะไรก็จะได้เห็นอย่างนั้น ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาทั้งสองคนจะกำลังทำอะไร พวกเราก็บันทึกภาพไว้ทั้งหมด ผมยังบันทึกโปรแกรมของทางนั้นแล้วด้วย ขณะเดียวกันยังมีการบันทึกวิดีโอหน้าจคอมพิวเตอร์และทุกมุมของใบหน้าพวกนั้นอีก เพราะฉะนั้นจึงเป็นการจับกุมคนร้ายพร้อมของกลางครับ!”

ไป่อวี้ถึงฟังจบก็สบตากับจันเจาแวบหนึ่ง - “นอกเหนือจาก ‘ทำอะไร’ แล้ว ก็ฟังไม่เข้าใจเลยสักอย่าง!”

“หลงกลแล้ว ดูลิ!” เจียงผิงชี้ไปที่วงจรปิด

เห็นว่าหลังจากคนงานชุดสีน้ำเงินพวกนั้นเข้ามาในสำนักงานตำรวจแล้ว ได้โทรศัพท์หาเฉียนเจี๋ยรั้งก่อน ส่งสัญญาณว่า...ถึงแล้ว!

เฉียนเจี๋ยรั้งไม่ได้รับสาย เพียงแค่ปล่อยให้ดังครึ่งเดียวก็ตัดสายไป การต่อสายโทร. กับเวลาที่มือถือเฉียนเจี๋ยรั้งตั้งนั้นแทบจะเป็นเวลาเดียวกัน เจียงผิงเริ่มต้นค้นหาบันทึกหมายเลขโทรศัพท์ที่เฉียนเจี๋ยรั้งไม่ได้รับอย่างด่วนจี๋

เฉียนเจี๋ยรั้งลุกขึ้นยืน เดินออกข้างนอกไปพลาจลบบันทึกหมายเลข

โทร.เข้าไปพลาจ...เขาเดินอยู่ที่ระเบียบทางเดินอย่างลับๆ ล่อๆ ซึ่งแน่นอนว่าหากดูจากหน้าจอลแล้วเป็นปกติอย่างมาก ทว่า S.C.I. ทุกคนล้วนเป็นมือเก่าในการทำคดีอาชญากรรม ในใจใครมีแผนร้าย ล้วนสามารถดูออกได้จากสีหน้าและแววตา

จันเจากับไปอวีถึงพากันขยับเข้าไปดู จึงเห็นเจียนเจี๋ยรังสาวเท้าเร็วๆ ไปถึงชั้นบนสำนักงานตำรวจแถวๆ ห้องทำงานของเว่ยจื่อเจียง หลังเคาะประตูอยู่ครู่หนึ่งก็เปิดประตูเข้าไป “มาแล้ว!”

เว่ยจื่อเจียงเงยหน้าเหลือบตามองเขา ส่งเสียง “อืม” อย่างไม่แสดงอาการ

จันเจากับไปอวีถึงตกใจ มองเจียงผิง “มีเครื่องดักฟังด้วย?”

เจียงผิงหัวเราะหึๆ “เห็นอวงจรปิดอันที่จริงต้องฟังอุปกรณ์การดักฟังอยู่แล้ว อธิบัติเป่าใช้ให้ผมติดตั้งก่อนหน้านี้ แต่เวลาปกติไม่ได้เปิดใช้!”

“อ้อเธอ” จันเจากับไปอวีถึงลอบถนหายใจ “หรืออธิบัติเป่าจะสงสัยว่าพวกเขามีปัญหาแต่แรกแล้วจริงๆ”

“เรื่องนั้นผมก็ไม่แน่ใจ อธิบัติเป่าให้ทำอะไรผมก็ทำไป” เจียงผิงยิ้มเป็นแล่น

ไปอวีถึงยื่นมือไปตบขาเขาเบาๆ “พูดมา อธิบัติเป่ายังมีความลับอะไรที่นายรู้ แต่พวกเราไม่รู้อีก”

เจียงผิงหัวเราะฮึๆ บอกว่าไม่มีแล้ว มีความลับเยาะเย้ยอย่างนั้นที่ไหนกัน

จังหวะนั้นก็เห็นเว่ยจื่อเจียงเดินไปสูบบุหรี่ที่ริมหน้าต่าง เจียนเจี๋ยรังตรงไปหน้าคอมพิวเตอร์ของเขาแล้วเริ่มลงมือทำงานอยู่หน้าจอ

“หมอนั้นเริ่มตัดต่อภาพแล้ว! พ่อเกือบลืมไปแล้วว่ามันควบคุมดูแลแผนกเทคโนโลยี มีฝีมืออยู่บ้าง เยี่ยมมาก วิธีการเหมือนกับก่อนหน้านั้นเป๊ะ!” เจียงผิงตื่นเต้นดีใจ

จันเจาเอียงคอมองเจียงผิงอยู่ข้างๆ นำแปลกใจมากกว่าทำไมใครคนหนึ่งถึงได้ตื่นเต้นดีใจและมีความสุขต่อการเคาะคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์

ขนาดนี้

“พฤติกรรมทั้งหมดของเขามันทึบหมดแล้ว?” ไปอวีถึงถาม

“ถูกต้อง!” เจียงผิงพยักหน้า “ไอ้หมอนี่ซี้แหวงแท้!”

จันเจายึดตัวตรงยืนอยู่ข้างๆ เอ่ยเสียงต่ำๆ ประโยคหนึ่ง “เว่ยจื่อเจียง คนนี้เป็นจิ้งจอกเฒ่า”

“อืม!” ไปอวีถึงพลอยพยักหน้าด้วย “เขายืนอยู่ด้านข้างไม่พูดไม่จา โดยตลอด ซ้ำยังมองไปข้างนอกไม่ดูหน้าจอบคอมพิวเตอร์เลย ต่อให้ถูกจับภาพได้ เขาก็พูดได้ว่าไม่รู้เรื่องรู้อะไร เขียนเจียงเจตนาหลอกเขา แอบอาศัยคอมพิวเตอร์ของเขาทำเรื่องชั่ว”

“จริง เขาปิดความรับผิดชอบได้อย่างสบายๆ” เจียงผิงยกไหล่ไปมา “ถ้าหากเขาไม่มองคอมพิวเตอร์ หรือไม่สนทนากับเจียนเจียงเจิงเลยละก็”

“เจ้าแมว...” ไปอวีถึงโพล่งขึ้น “รู้แล้วสินะว่าทำไมอธิบดีเขาถึงไม่ออกหน้า”

“เหอะๆ” จันเจาหัวเราะ “เว่ยจื่อเจียงกับอธิบดีเขาดูท่ารู้อยู่แก่ใจ กันอยู่แล้ว คราวนี้พวกเราโชคที่ไม่ได้สะพ่ว่า ไม่งั้นละก็ พอโดนพวกเขาเอาศพไปแบบไม่เบลอแรง...ก็จะถูกสงสัยเข้าไปจริงๆ!”

“พวกเขาเข้าห้องชันสูตรแล้ว!”

ไปจื่อซี้ภาพของจอวงจรวดด้านนอกตัวหนึ่ง เป็นจริงดังนั้น เมื่อเห็นคนงานชุดน้ำเงินหลายคนเข้าไปแล้ว

อยู่ดี ๆ จันเจาก็หยิบวิทยุสื่อสารมาพูดว่า “ลั่วเทียน ฉินโอว นายสองคนกลับไปสักทีแว แก่ลิงทำเป็นไปเอาข้อมูล แล้วจากนั้นค่อยวิ่งรออยู่ที่ห้องชันสูตรสักพัก ถ่วงเวลาไว้ด้วยการถามนั่นถามนี่”

ลั่วเทียนกับฉินโอวที่กำลังคอยอยู่บนถนนสายหลักด้านนอกสำนักงาน ตำรวจรู้สึกชอบกลอยู่บ้าง

“จำไว้นะ” จันเจากำชับ “ขับรถเข้าสำนักงานตำรวจจากเส้นทางใต้ดิน ด้านข้าง! อย่าให้คนบนตึกด้านหน้าเห็นชัด”

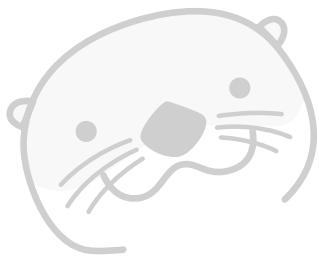
ฉินโอวกับลั่วเทียนรู้แล้วว่าต้องทำอะไร จึงขับรถตรงกลับไป

ไปอวีถึงมองจันเจา “เจ้าแมว?”

จันเจาแสะยะยี้ม “ไม่อาจปล่อยเว่ยจื่อเฉียงไปได้ ถ้าให้เฉียนเจี๋ยรั้งแบกรับโทษตามลำพังมันน่าเสียดายเกินไป ปล่อยให้เฉียนเจี๋ยรั้งไป ไม่ควรค่าให้พวกเราอดหลับอดนอนทั้งคืนในวันที่อากาศหนาวแบบนี้!”

ไปอวี้อั้งพลอยยี้มไปด้วยอีกคน “...นายอยากป่วนแผนการของพวกเขาในตอนท้ายที่สุด เมื่อพบว่ามีคนกลับมากะทันหัน เว่ยจื่อเฉียงก็มองไม่ชัด ต้องให้เฉียนเจี๋ยรั้งตรวจดูวงจรมืดของที่จอดรถ แต่ทางด้านนั้นเริ่มต้นปฏิบัติการแล้วเช่นกัน ถึงเว่ยจื่อเฉียงอยากเสแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องอีก แต่ด้วยสติปัญญาและความสามารถอันจำกัดของเฉียนเจี๋ยรั้งที่จัดการเรื่องนี้ไม่ได้ จึงทำได้เพียงสอบถามเว่ยจื่อเฉียง”

“ฉลาด” จันเจาเหลือบตาดูเว่ยจื่อเฉียงซึ่งยืนสูบบุหรี่เอ้อระเหยสบายใจอยู่ที่หน้าต่างจากในวิดีโอ “แกเจ๋ง แต่คนอื่นก็ได้ไง!”

26

เทียบกัน

การปรากฏตัวกะทันหัน ของลัว่เทียบกับจินโอว รวมทั้ง “การล็อกตำแหน่ง” อันพอเหมาะพอเจาะของทั้งคู่ถูกเว่ยจื่อเฉิงจับได้อย่างรวดเร็ว พร้อมกับขมวดหัวคิ้ว

ตอนนี้เขาต้องการแจ้งให้คนที่กำลังลงมือพวกนั้นรู้ เตือนว่ามีคนของ S.C.I. กลับมา ให้ระมัดระวัง แต่ตนเองก็ยิ่งยากที่จะหันหลังกลับไปเพื่อให้โดนวงจรปิดที่อาจมีอยู่จับภาพหลงเหลือเป็นหลักฐานไว้ได้ เว่ยจื่อเฉิงดูเหมือนจะลึกลับอยู่ครู่หนึ่ง แล้วส่งเสียงกระแอมเบาๆ ก่อนพูดมาหนึ่งประโยค “เกิดลมแล้วนะ แถมยังเป็นลมตะวันตก¹ เสียด้วย”

ดูเหมือนเฉียนเจี้ยนเจี๋ยจะอึ้งไปหลายตลบ เหลียวมาเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง แล้วตามด้วยหันกลับไปเคาะคีย์บอร์ดอีกครั้ง

“ดอกเตอร์ เขาขยับมุมของวงจรปิดแล้ว!” เฉิงผิงมองเห็นการเปลี่ยนแปลงของคอมพิวเตอร์เฉียนเจี้ยนเจี๋ย “กำลังตรวจดูวงจรปิดที่ทางเข้าด้านตะวันตก”

จั้นเจ้ายกคิ้วน้อยๆ “เฉลี่ยฉลาดพอคุณนะเนี่ย”

ไปอวีถึงเผยยิ้ม “ยังไม่มีพิรุณเสียหน่อย เจ้าแมว หมาไม่จนตรอก

¹ เกิดลม หมายถึง เกิดเรื่อง ส่วนลมตะวันตก มีสองความหมาย ความหมายแรกหมายถึงเกิดเรื่องทางด้านทิศตะวันตก ความหมายที่สองหมายถึง เรื่องราวที่เลวร้าย ซึ่งความหมายทั้งสองประจวบเหมาะกันพอดีว่าเรื่องร้ายเกิดทางทิศตะวันตกนั่นเอง ซึ่งเว่ยจื่อเฉิงต้องการส่งสัญญาณให้เฉียนเจี้ยนเจี๋ย แต่ไม่อาจพูดตรงๆ ได้ จึงต้องเปรียบเทียบกับลมแทน

ไม่ฮึดสู้”

จันเจาพยักหน้าอย่างเข้าใจ หยิบวิทยุสื่อสารขึ้นพูดกับลั่วเทียนและฉินโอว “นายทั้งคู่แกลังทำท่าทางรีบร้อนมาก ดูนานพิก้าข้อมือไปพลงวงกลับไปพลงวง”

ลั่วเทียนกับฉินโอวเป็นคนสุขุมเยือกเย็นทั้งคู่ ถึงแม้ผ่านประสบการณ์มาแตกต่างกัน ทว่าต่างก็เป็นประสบการณ์ที่ทุกข์ทรมาน ทั้งคู่จึงมีความอดทนสูงและฉลาดละเอียดรอบคอบอย่างที่สุด ไม่ต้องสื่อสารมากทั้งสองก็เข้าใจได้ รู้ว่าทุก ๆ การเคลื่อนไหวอาจจะถูกจับตามอง ทั้งคู่เร่งฝีเท้า ยามที่เฉียนเจี๋ยเร่งตัดภาพวิดีโอมาที่ชั้นใต้ดิน จึงเห็นเพียงทั้งสองวิ่งถึงหน้าประตูลิฟต์อย่างรีบเร่งแล้วเข้าประตูไป...

วิดีโอถัดจากนั้นตัดภาพมายังลิฟต์ เห็นทั้งคู่ยังคงมองนาฬิกาข้อมืออย่างร้อนใจอยู่ในลิฟต์ ไม่รู้ว่ากำลังคุยอะไรกัน

เฉียนเจี๋ยเร่งเหลือบมอง แสยะยิ้ม เอ่ยเสียงเบา “ลมอาจจะพัดไปตามใจชอบ แต่เดี๋ยวก็จะหยุด สบายใจได้”

เว่ยจื่อเฉียนก้มหน้าไม่พูดจา เขาไม่อาจดูหน้าจอก็ได้ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีทางวิเคราะห์ท่าทางของทั้งคู่ ทำได้เพียงพึ่งพาให้เฉียนเจี๋ยเร่งตัดสินใจออกมาผ่านทางพฤติกรรมของคนทั้งสองว่าไม่ใช่การอุตสาห์เตรียมการ แต่มีเหตุฉุกเฉินอะไรบางอย่างถึงได้กลับมา น่าจะไม่มีปัญหา

ณ เวลาดังกล่าว เฉียนเจี๋ยเร่งตัดภาพไปยังห้องชั้นสูตร ก็เห็นว่าคนงานเหล่านั้นเริ่มรีบเปลี่ยนกระจกแล้ว นอกจากนั้นยังมีคนเปิดลิ้นชักของตู้เย็นเก็บศพแล้ว จึงล้วงมือถืออย่างเบามือ ส่งเสียงเสียวหน้อย

คนงานเหล่านั้นปิดลิ้นชักทันที แสร้งทำท่าทางปิดกวดทำความสะอาดไปเรื่อย ๆ

จังหวะนั้น...ประตูลิฟต์เปิดออก เห็นฉินโอวกับลั่วเทียนเข้าสำนักงานของ S.C.I. อย่างกับรีบร้อนมาค้นหาข้อมูล ขณะเดียวกัน...ทั้งสองก็สังเกตเห็นว่าไฟกับประตูของห้องชั้นสูตรเปิดอยู่

ลั่วเทียนเข้ามาเมียงมองแล้วถามว่า “เปลี่ยนกระจก?”

“ครับ” คนงานซึ่งรับหน้าที่นำทีมเดินมาหา

จินโอวพลอยมาสำรวจคนเหล่านั้นด้วยนิตหนึ่งก่อนถามว่า “มีบัตรประจำตัวไหม”

“มี” คนงานกระวีกระวาดล้วงบัตรประจำตัวออกมาให้จินโอวดู ล้วงเทียนหยิบมือถือออกมาโทร.หาไปอวีถึง จันเจาดูหน้าจอยู่ ยิ้มพร้อมเอ่ยว่า “ฉลาด”

ชั่วเดี่ยวดียวโทรศัพท์ของไปอวีถึงก็ดังขึ้นมา

“ฮัลโลล”

“หัวหน้า” ล้วงเทียนแสรังทำเป็นพูดกับเขาตามปกติ “คืนนี้มีคนมาเปลี่ยนกระจกเหรอครับ”

ไปอวีถึงนึกทบทวนแล้วตอบว่า “อ้อ หลูฟางเคยบอกแล้ว พวกเขาไปถึงแล้วเหรอ”

“ครับ” ล้วงเทียนพยักหน้า จินโอวชักใช้ไล่เสียงทุกคนอยู่อย่างละเอียดยิบ

“นายสองคนเฝ้าดูพวกเขาเปลี่ยนให้เสร็จแล้วค่อยออกมาพร้อมกัน” ไปอวีถึงสั่ง

“จันไม่เอาข้อมูลก่อนเหรอ” ล้วงเทียนฉลาดพอที่จะถามออกมาประโยคหนึ่งเพื่อทำให้คำสั่งของจันเจาเมื่อครู่เสร็จสมบูรณ์

จันเจาลอบพยักหน้า ไปอวีถึงยิ้ม บอกว่า “ไม่รีบ”

...

เฉียนเจี๋ยรั้งดูนาฬิกาข้อมือแล้วเอ่ยอย่างค่อนข้างรำคาญใจ “จี... ลมมันช่างกวนใจจริง ๆ”

เว่ยจื่อเฉียงที่กำลังมองวิวามคำคินนอกหน้าต่างกลับยิ้ม “มีลมเป็นเรื่องปกติ ลมไม่กวนใจคนที่ไม่เรียกว่าลมสิ”

ไปอวีถึงสบตากับจันเจาแวบหนึ่ง การต่อกรกับคนฉลาด บางครั้งใช้วิธีโง่ๆ เขากลับหลงกลเอาง่ายๆ เนื่องจากเขามักถือเอาว่าคนอื่นก็จะคิดอย่างชาญฉลาดมากด้วยเช่นกัน

ความรอบคอบซึ่งสลับเวียนขอบเขตของจินโอวและล้วงเทียนกลับทำให้เว่ยจื่อเฉียงกับเฉียนเจี๋ยรั้งมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้นด้วยซ้ำ

ไปฉือถามจันเจาด้วยความอยากรู้ “พี นี่ถือเป็นอุบายต้มคนอย่างหนึ่งหรือว่าเป็นสงครามจิตวิทยา”

จันเจา نگاهแล้วบอกว่า “สงครามจิตวิทยา”

“แต่ว่า...” ไปฉือไม่เข้าใจ “พีไม่รู้จักเว่ยจื่อเฉิงกับเจียนเจี๋ยรังดีเสียหน่อย ความต่างด้านอุปนิสัยของคนสองคนนี้ก็เยอะมาก ทำให้ถึงสามารถทายใจของพวกเขาได้แม่นยำขนาดนี้ล่ะ”

“นี่คือการคาดเดาจิตใจผ่านทางพฤติกรรม” จันเจาหยิบมือฉือออกมาส่งข้อความไปอธิบายให้ไปฉือฟังไป

“อันที่จริงระหว่างคนฉลาดกับคนโง่นั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คืออุปนิสัยในการประเมินคู่ต่อสู้อย่างรอบคอบ การกระทำลึกลับอย่างของคนเราทุกคน ล้วนเปิดเผยข้อความอย่างน้อยหนึ่งข้อความได้ทั้งนั้น ถ้าหากจุดซึ่งสำคัญที่สุด และมีความถูกต้องมากที่สุดใ้มนั้นเจอ แล้วเริ่มวางอุบาย เขาก็จะติดเบ็ดได้ง่าย”

“อ้อ...” ไปฉือเห็นจันเจาพิมพ์ข้อความเสียงป๊อปปี้แล้วหันไปมองไปอู่วิ่งซึ่งกำลังยืนอยู่ข้างตัวเจียงผิง ใจจดใจจ่อดูเขาติดตั้งกับดักพร้อมบันทึกพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมืองทั้งหมดของเจียนเจี๋ยรัง... แล้วก็ออกจะอึ้งฉวยู้งัน ทั้งสองคนราวกับสามารถเข้าใจความคิดของอีกฝ่ายได้โดยไม่ต้องสื่อสารด้วยคำพูด ประสบการณ์ประเภทไหนถึงหล่อหลอมความรู้ใจกันอย่างนี้ออกมาได้นะ

“พีครับ” ไปฉือเห็นจันเจาส่งข้อความจึงถามอีกว่า “พูดให้ละเอียดหน่อยได้หรือเปล่า”

จันเจา نگاهแล้วพยักหน้า “อืม ความเข้าใจที่ฉินมีต่อเจียนเจี๋ยรังนั้น ผ่านทางความแตกต่างในทิศทางตรงกันข้ามของพฤติกรรมและอุปนิสัยของเขา”

ไปฉือเอียงคอ

“ในแง่ตำแหน่งหน้าที่กับสถานะของเขา เขาควรจะเป็นคนซึ่งสามารถบัญชาการคนอื่นได้ อีกทั้งทำที่ตามปกติที่เขาพูดคุยกับผู้คนนั้น เป็นคนที่ค่อนข้างอ่านสายตาผู้คนออก ด้วยเหตุนี้ธรรมชาติของเขาจึงมีจุดสำคัญคือ

รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง ชำนาญในเส้นทางของการเป็นข้าราชการอย่างมาก นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมแม้เขาไม่ได้โดดเด่นเหนือคนอื่น แต่กลับสามารถป็นได้สูงขนาดนี้ คนประเภทนี้ เพราะเหตุใดถึงแม้จะรู้ว่าต้องล่องเกินเสียไปกับฉัน แต่ก็ยังออกหน้ามาพูดเรื่องของหมาฮั่นล่ะ” จันเจาถามไปฉือ “รู้สึกหรือเปล่าว่าพฤติกรรมกับอุปนิสัยไม่ไปด้วยกัน”

ไปฉือนึกทบทวนแล้วพยักหน้า “จริงด้วย”

“เพราะเขาอาจจะรู้ว่าต้องลงมือทำงานของตัวเองเร็ว ๆ นี้ เมื่อเทียบกับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานในสำนักงานตำรวจ เขามีความสัมพันธ์ที่สำคัญยิ่งกว่าอีกประการที่กำลังดำเนินการอยู่ ซึ่งก็คือความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเว่ยจื่อเฉิง ถึงขนาดที่เขาสมัครใจฝืนอุปนิสัยมาทำงานเพื่อผลประโยชน์ที่ว่ามันได้” จันเจาพูดพร้อมกับชี้มือชี้ไม้ไปที่เว่ยจื่อเฉิงในวิดีโอ “ต้องบอกว่า ไม่ว่าผู้บงการหลังจากที่แท้จริงจะเป็นใคร ก็มีความเป็นไปได้ที่เขาจะฝืนความปรารถนาทำงาน แต่เป็นไปได้ที่จะฝืนอุปนิสัยมาทำงาน การฝืนอุปนิสัยในระยะสั้น ๆ หรือแบบกะทันหันนั้นเพราะเขามีการวางแผนมา ซึ่งในระยะยาวสิ่งที่ติดเป็นนิสัยนั้นจะแสดงออกมาว่าเขาเป็นเพียงหมาตัวหนึ่ง หมาที่โดนคนอื่นลงแส้ให้ทำงาน”

ไปฉือพยักหน้าหงึก ๆ

“สิ่งที่เรียกว่าหมานั้น สีด่าก็ดี สีขาวก็ดี ล้วนเป็นสิ่งที่นำมาใช้สอยทั้งนั้น เขาใช้ตัวดำของเขากินตัวขาวของนายได้ นายก็สามารถหันกลับมาใช้ตัวดำของเขามาขัดขวางทิศทางการเดินขึ้นหน้าของตัวตัวเองได้เช่นกัน” จันเจากล่าวถึงตรงนี้แล้วจึงได้ยื่นไปอวี้อั่งส่งเสียงกระแอมเบา ๆ จึงได้รู้ว่าว่ายิ่งพูดก็ยิ่งเป็นนามธรรม ยิ่งมองไปฉือที่ยังดูเข้าใจดีอยู่เมื่อสักครู่ ตอนนี้นักจะสับสนขึ้นมาจริง ๆ แล้ว

จันเจาเกาศีรษะเบา ๆ ขณะที่ไม่รู้ว่าจะต้องไปต่ออย่างไร ไปอวี้อั่งก็ช่วยเขาแปลออกมาประโยคหนึ่ง “พฤติกรรมของตัวหมานั้น ประโยชน์ใช้สอยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือค้นหาและเข้าใจผู้ที่เดินหมาก”

“อ้อ!” ไปฉือตบมือฉาด “จริงด้วย!”

จันเจาปรายตามองไปอวี้อั่งแวบหนึ่งอย่างไม่ค่อยพอใจ ไปอวี้อั่ง

ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แล้วจึงเห็นลั่วเทียนกับฉินโหวรออยู่ที่หน้าประตูห้องชั้นสูตร พร้อมกับมองดูคนกลุ่มนั้นซ่อมกระจกและปิดกวาดทำความสะอาด ที่สนุกยิ่งกว่าก็คือ ทั้งสองยังคุยกันเรื่อยเรื่อยขึ้นมาถึงคัมภีร์การเลี้ยงลูกอยู่ตรงหน้าประตู ลั่วเทียนบอกว่าพักนี้ลั่วหยางมีปัญหายุ่งยากนิดหน่อย สำเนียงภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้มาตรฐานนัก ฉินโหวรอจึงบอกว่าจะให้ฉินอ้อช่วยเขาแก้ไขก็ได้ เพราะอีกด้านหนึ่งก็หวังจะให้ลั่วหยางสอนยูโดให้ฉินอ้อบ้าง

เฉียนเจี๋ยรั้งขมวดคิ้วแสดงความรำคาญใจอย่างมากแล้ว เพราะในท้ายที่สุด...หากพวกเขายังมัวโอ้อ่อย ชั่วเว่ยจื่อเฉิงก็ไม่ต้องหน้าจอลอยเอาแต่มองวิว เขาก็ไม่รู้จะว่าอย่างไรแล้วเหมือนกัน!

“ลมนี้หน้ารำคาญจริง ๆ เลย!” เฉียนเจี๋ยรั้งอดพูดซ้ำอีกครั้งไม่ได้

เว่ยจื่อเฉิงยิ้ม ๆ “ลมแรงก็ปิดหน้าต่างเสียบ้างเป็นไร ปล่อยให้โกรกอยู่จะเป็นหวัดได้ง่าย เป็นหวัดแล้วจะหน้ารำคาญนะ”

เฉียนเจี๋ยรั้งเข้าใจแล้ว ไทโรศัพท์หาคนงานผู้รับผิดชอบควบคุมรายนั้น “เรื่องมือหน่อย”

ตอนที่ฝ่ายตรงข้ามรับไทโรศัพท์ ลั่วเทียนชำเลืองมองด้านในอย่างสนใจ เหมือนจะฉงนสงสัย...เด็กขนาดนี้แล้วยังมีคนโทร.มาอีกเหรอ คนงานนั้นดูแล้วค่อนข้างรูปร่างเช่นกัน จึงตอบกลับโหวกเหวก “รู้แล้วซ่อมตรงนี้เสร็จจะไปที่คุณ!” พุดจบก็วางสายไป

ลั่วเทียนกับฉินโหวรอคุยกันต่อ คุยกันไปจนถึงปัญหาเรื่องรูปร่างหน้าตาของลั่วหยางกับฉินอ้อ ฉินโหวรอถามว่าในวันปกติลั่วหยางชอบกินอะไร เพราะฉินอ้อเลือกกินสุด ๆ จนพอมเกินไปแล้ว

จังหวะนี้คนงานรายหนึ่งเดินมาหาแล้วส่งบุหรีให้ทั้งสอง

ฉินโหวรอกับลั่วเทียนโบกมือเบา ๆ สื่อความว่าไม่สับสน...ล้อเล่นหรือไง ทั้งสองเป็นสุดยอดคุณพ่อ จะส่งบุหรีได้อย่างไรกัน แถมนยังเป็นประเภทที่พอมองเห็นคนอื่นส่งบุหรีอยู่ใกล้ ๆ ลูกชายยังคิดจะลงไม้ลงมือเสียด้วย

“คุณตำรวจทั้งสอง พวกคุณยังต้องอดนอนเข้าเวรอีกเหรอ” คนงานยิ้มเป็นถาม

ฉินโหวรอดูเป็นมิตรมากกว่าลั่วเทียน อยากรู้เสียก็หน้าละอ่อนยิ้มแยม

กว่า เขาพยักหน้าตอบ “ใช่แล้ว แต่ลับดาห์หนึ่งถึงจะวนมาสักวันหนึ่ง พวกนายละ ลำบากลำบากอย่างนี้ทุกคืนหรือ”

“ใช่ครับ!” คนงานคนนั้นทอถอนใจ “เวลาของพวกพนักงานออฟฟิศเดี่ยวนั้นมีค่ามีราคาทั้งนั้น กลางวันเวลาทำงานรบกวนไม่ค่อยได้ แถมกระจกของอาคารสำนักงานขนาดใหญ่ยังแตกง่ายอีกต่างหาก พวกเราจึงทำได้เพียงเปลี่ยนตอนกลางคืน”

คนงานซึ่งกำลังทำความสะอาดอยู่รายหนึ่งเงยหน้าขึ้นด้วยอีกคน “แต่ทำความสะอาดห้องชั้นสุตตระนี่พวกเราทำเป็นครั้งแรกนะ!” จีนโอวยิ้มพร้อมกับพยักหน้าน้อยๆ

จังหวะนี่จั้นแจจิงพูดใส่วิทยุสื่อสาร “ลั่วเทียน ไปห้องน้ำที่”

ลั่วเทียนสะกิดจีนโอวนิดหนึ่ง “ฉั้นไปห้องน้ำหน่อยนะ”

“อ้อ” จีนโอวพยักหน้าแล้วจึงเห็นลั่วเทียนเดินไป เมื่อเขาไปถึงด้านข้างจึงทรุดตัวพิงผนังมองดูหน้าจอมือถือ

คนงานสองสามคนสบตากันแวบหนึ่ง จีนโอวยืนอยู่ด้านหลังผนังพอเงยหน้าก็สามารถมองเห็นพวกเขาได้ การลงมือตอนที่จิ้งออกจะเสียงอยู่บ้าง ไม่ง่ายเลยที่ลั่วเทียนจะแยกไป...พวกนั้นตามองดูเวลา ยืนอยู่ยืงนาน S.C.I. สองคนนี่ดูเหมือนจะได้รับคำสั่งจากไปอวีถึงว่าให้ออกไปพร้อมพวกเขา

จังหวะดังกล่าว คนงานรายหนึ่งเดินมาที่หน้าประตู แล้วใช้เครื่องดูดฝุ่นดูดพื้นเสียงดังลั่น พร้อมกับต้องการปิดประตูเพื่อดูดฝุ่นบริเวณหลังประตู

จีนโอวเห็นว่าฝุ่นอาจฟุ้งขึ้นมาค่อนข้างมากจึงเดินหลบไปด้านหลังเขาเดินเนิบๆ ทันทีที่หมุนตัวก็ได้ยินจั้นแจเอ่ยขึ้น “เดินไปตรงจุดที่พวกเขา มองไม่เห็นนาย ไปเคี้ยวโจ๊กนานๆ² หน่อย”

จีนโอวอาศัยจังหวะนี้เดินไปถึงสุตตระเบียงทางเดิน ประจบเหมาะ

² เป็นสแลง มาจากภาษากวางตุ้ง ซึ่งการ ๕๕ หรือเคี้ยวโจ๊กนั้นต้องอาศัยเวลานาน จึงมักเอามาเปรียบเปรยกับการคุยโทรศัพท์นานๆ

กับคืนนี้หยางฟานเข้าเวร เขาจึงโทรศัพท์ไปหา ถามว่า “ยังเข้าเวรอยู่อีกหรือ หิวหรือเปล่า อยากกินม้อต็อกหรือเปล่า” ตามทำนองการพูดจากันระหว่างคนรัก

...

ในจังหวะดังกล่าว คนงานหลายคนเห็นสบโอกาส คนหนึ่งดูตฝุ่นขวางอยู่ตรงประตูหน้า คนหนึ่งยื่นฝ่าเท้าทำที่เช็ด ๆ ถู ๆ อยู่ตรงปากประตู คนที่เหลือภายในห้องเริ่มลงมือ

คนพวกนี้มือไม้ว่องไวสุดๆ หาชิ้นส่วนศพปลอมซึ่งท้อไว้สนิทชนิดที่ซุกซ่อนเอาไว้เจออย่างคั่นที่คั่นทาง แล้วเอาทั้งหมดซ่อนไว้ในเครื่องดูตฝุ่นขนาดใหญ่

ไม่นานประตูก็เปิดออก คนงานยังคงทำงานต่อไป... ลัว่เทียนกลับมาจากห้องน้ำแล้วเช่นกัน เห็นฉินโอาวกำลังโทรศัพท์เลยไม่ไปรบกวน แต่มาเฝ้าดูต่อที่หน้าประตูใหญ่

สีหน้าคนงานเหล่านี้เห็นได้ชัดว่าคลายความเครียดลงเยอะมาก เฉียนเจี๋ยรุ่งเองก็ผ่อนคลายลงไม่น้อยตามไปด้วย รู้สึกว่าคนพวกนี้ควรเลิกงานได้แล้ว เขาตั้งเครียดจนমনท้อไปหมดแล้ว

จั้นเจาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ ยิ้มแล้วเอ่ยว่า “พอประมาณแล้วละ ออกมาได้แล้ว”

เป็นจริงดังคาด เมื่อเห็นคนงานหลายคนนั้นเก็บข้าวเก็บของ กระจกก็เปลี่ยนเรียบร้อยแล้วด้วย

ลัว่เทียนกับฉินโอาวตรวจสอบครู่หนึ่งแล้วจึงปิดประตู ลงจากตึกพร้อม ๆ กับทุกคน ขณะที่ออกไปยังตรวจสอบรถของทุกคนคร่าว ๆ อีกหน่อยด้วย และจับจ้องมองเครื่องดูตฝุ่นตัวใหญ่หลายตัวนั้นราวกับสงสัยอยู่หน่อย ๆ

เฉียนเจี๋ยรุ่งขมวดคิ้ว “รับมียากจริง”

พูดเพียงจบก็ได้ยินเว่ยจื่อเฉิงส่งเสียงกระแอม เฉียนเจี๋ยรุ่งพลอยสะดุ้งไปด้วย เกือบจะแบไต๋แล้ว เขาได้แต่บ่นอยู่ในใจ... เว่ยจื่อเฉิงจะระวังตัวเกินไปหน่อยแล้วมั้ง

ไปซื้อโพล่งถามจันเจา “พี่ จากพฤติกรรมของเฉียนเจียงรัง พี่ดูออกไหมว่าเว่ยจื่อเฉียงคนนี้ระวังตัวสุด ๆ ไปเลย”

จันเจาพยักหน้า

ไปอวี้อังเห็นคนงานเหล่านั้นเตรียมตัวจะจากไปแล้ว จึงหันกลับมาบอกจันเจา “พอสมควรแล้ว นักแสดงประกอบล่ะ ประจำที่แล้วหรือยัง”

จันเจาแกล้งยิ้ม “ควรจะ...”

จังหวะนั้นก็ได้ยินไปซื้อส่งเสียง “อ้า” ที่หน้าประตูของสำนักงานตำรวจ มีรถจี๊ปคันหนึ่งเข้ามาจอด

และเวลาเดียวกัน ลัว่เทียนกับฉินโอวก็เข้าไปในลิฟต์พร้อมกับคนงานเหล่านั้นแล้ว เตรียมตัวลงชั้นล่าง

เหตุใดไปซื้อต้องร้อง นั่นเพราะรถจี๊ปคันดังกล่าวเป็นของเจ้าเงิน เขาจึงตกใจ ไม่ได้บอกกับเจ้าเงินแล้วเหอว่าคืนนี้มีภารกิจสำคัญ ทำไมถึงมาเอาเวลานี้?

เขาคิดจะโทรศัพท์บอกเจ้าเงิน แต่จันเจากลับกอดมือของเขาไว้เบา ๆ “นี่ นักแสดงประกอบสองรายนี่ฉันเชิญมา”

ไปซื้อเหอวกิน “สองราย?” แล้วถึงค่อยรู้ตัวว่าเมื่อคืนนี้จันเจาอาจจะส่งข้อความหาเจ้าเงิน แต่สองราย...

แล้วก็เห็นเจ้าเงินเปิดประตูรถออก ตัวเองลงจากรถ แล้วเปิดประตูหลัง... หลี่ซือเป็นกระโดดลงมา

ไปซื้ออ้าปากหวอ เข้าใจความคิดของจันเจาในบัดดล “พี่ พี่ต้องการบีบให้พวกเฉียนเจียงรังออกมา?”

จันเจาส่งเสียงหัวเราะเหี้ยม “อืม เราจะไม่ประลองฝีมือกับเขา แต่จะเล่นแผนการกับเขา!”

พูดจบจึงบอกกับลัว่เทียนและฉินโอวซึ่งเตรียมออกจากลิฟต์ “เดี๋ยวเจอะคนคุ้นเคย อย่าลืมทักทาย”

ทั้งสองกำลังจ้องหน้าคนคุ้นเคยคือใครกัน พอเงยหน้าก็เห็นเจ้าเงินสองมือล้วงกระเป่า แถมยังเดินมาหาด้วยท่าทางเรื่อยเฉื่อยอย่างที่เคยเป็นมาตลอด ข้างกายตามติดด้วยสิงโตขาวเพศผู้ซึ่งมีสง่าราศีน่าเกรงขาม

อีกตัว

แทบจะทุกคนในสำนักงานตำรวจต่างรู้จักหลี่ซือเป็น เจ้าหน้าที่ตำรวจเวรยังตบหัวมันเล่น หลี่ซือเป็นสะบัดหางเตะแขนเขาเบา ๆ หน่อยหนึ่งเป็นการทักทาย

ทว่าพวกที่ตามลี้วี่เทียนกับฉินโหวออกมายังมีคนงานพวกนั้น พวกเขาถึงกับผงะ...ออกจะไม่กล้าเชื่อลูกตาตัวเองอยู่บ้าง พวกกันแข็งที่อยู่อู่ที่เดิม

“ไม่เป็นไร” ฉินโหวเหลียวกลับมาเห็นทุกคนตื่นตกใจจึงโบกมือไล่พวกเขา “สิงโตนี้ไม่ทำร้ายคน”

ระหว่างที่พูด หลี่ซือเป็นมองเห็นลี้วี่เทียนกับฉินโหวแล้ว มันสนิทสนมกับทุกคนใน S.C.I. กับพวกจั้นเจานั้นได้เจอกันทุกวัน ส่วนฉินโหว ลี้วี่เทียนนับว่ายากที่จะได้เจอ ดังนั้นมันจึงส่งเสียงคำรามต่ำ วิ่งไปหาอย่างตืออกดีใจ ทำทางสนิทชิดเชื้อเป็นพิเศษ

แม้จะบอกว่าเป็นการคำรามต่ำๆ แต่ก็เป็นการคำรามของสิงโต คนงานเหล่านั้นหวิดจะลี้มกัันกระแทกพื้น ตัวแข็งที่อยู่กับที่ไม่กล้าขยับ

เฉียนเจี๋ยรังส่งเสียง “จี้” ด้วยคน หนนี้เขาไม่รู้แล้วว่าควรบรรยายสถานการณ์ฉุกเฉินอย่างไร ข้าเว่ยจื่อเฉียงยังไม่อาจหันหลังมาดู จึงทำได้เพียงรอคอยอย่างกระสับกระส่าย

หลี่ซือเป็นมาถึงข้างตัวของพวกลี้วี่เทียน ก็ใช้หัวโตๆ ภูไถทั้งสองคนอย่างสนิทสนม

ฉินโหวตบหัวมันเบาๆ ถามเจ้าเงิน “นายมาได้ยังไง”

เจ้าเงินเหลือบมองนาฬิกาข้อมือแล้วบอกว่า “ฉือฉือบอกว่าพวกเขาทำงานเสร็จแล้ว ให้ฉันมารับเขาไปกินมื่อตึก”

คนงานหลายคนเบียดเสียดกันอยู่ตรงข้างผนัง มองดูหลี่ซือเป็นอย่างตื่นตกใจ หลี่ซือเป็นชำเลื่องตามองทุกคนแวบหนึ่ง รู้สึกว่า...คนกลุ่มนี้ลึบๆ ล้อๆ ทำอะไรกัน

ฉินโหวหัวเราะ “ยังไม่กลับมากันเลย มาเร็วไปแล้ว ตอนนี่ที่ S.C.I. ไม่มีใครอยู่”

ดูเหมือนเจ้าเงินจะสนใจอยู่บ้างจึงยกไหล่ ทั้งสามคุยกันสองสามคำ

ตรงระเบียบทางเดิน

ฉินโอวเห็นคนงานพวกนั้นยังยืนตัวแข็งอยู่ตรงโน้นจึงจิกยิ้ม “ไปเถอะ บอกแล้วว่ามันไม่กัคน”

“เอ่อ...” แต่ละคนผงกหัวหึ่งๆ กำลังคิดจะเซ็นของเดินต่อไป กลับได้ยินหูลีซื่อเป็นส่งเสียงคำรามโหกอย่างฉับพลัน

เจียงผิงแคะหูเบาๆ “ฮ่า หูลีซื่อเป็นพลังเสียงสุดยอด”

มุมปากจันแจยกขึ้นทั้งสองข้าง “เด็กดี!”

เหตุใดหูลีซื่อเป็นจึงคำราม ก็เนื่องจากมันได้กลิ่นแปลกๆ!

เจ้าเงินกับฉินโอวและลั่วเทียนต่างมองหูลีซื่อเป็นอย่างไม่เข้าใจ เพราะเห็นมันเขิบเข้าไปดมๆ ข้างตัวเครื่องดูดฝุ่นขนาดใหญ่พลังส่งเสียงซึ่มซั่มอยู่ในลำคอไม่หยุด ประหนึ่งกำลังใคร่ครวญอะไรสักอย่าง

เจ้าเงินแงยหน้าขึ้น “หูลีซื่อเป็น เป็นอะไรไป?”

“โหก...” หูลีซื่อเป็นยกอุ้งเท้าใหญ่สีขาวขึ้นตะปบหมับลงบนเครื่องดูดฝุ่นซึ่งบรรจุศพปลอมไว้ พลาสติกส่วนบนสุดของเครื่องดูดฝุ่นโดนตะปบแตกทันที ขณะเดียวกัน...เล็บอันแหลมยาวของหูลีซื่อเป็นก็โผล่ออกจากอุ้งเท้า เล่นเอาคนงานหลายคนนั้นหน้าถอดสี แข็งขาอ่อนกันหมด อันที่จริงแค่โดนสุนัขตัวใหญ่ยักษ์สักตัวจับจ้องก็กดดันมากพอแล้ว นับประสาอะไรกับเจ้าแห่งสัตว์ป่า

เจ้าเงินเมียงมองเครื่องดูดฝุ่น

และในเวลานี้เจียนเจียรั้งเหลืออดแล้ว ก่นด่าว่า “สมองไวหนอยเซ่! กลัวทำอะไร?”

ฟากเว่ยจื่อเฉียงก็ขมวดคิ้วแน่น

จันเจาเผยยิ้ม ยกมือขึ้นปลดหูฟังลง สวมไมโครโฟนพกพา ไข่อีวี่ถึงหยิบวิทยุสื่อสารพร้อมกับไปยังหน้าประตูเช่นกัน “เรียกทุกหน่วย แผน B เจ้าหู หม่าฮั่น ปลายกำลังว่ายออกมาแล้ว เตรียมตัวให้พร้อม”

เวลานี้ ในที่สุดเจ้าหูกับหม่าฮั่นซึ่งซ่อนตัวอยู่บริเวณทางเดินอาคาร จนจวนจะขึ้นรา ก็ได้รับคำสั่งเสียทีและกระตือรือร้นขึ้นมา

จันเจากวักมือเรียกไปคือ “ไป ฉือฉือ ถึงตาเราออกโรงแล้ว!”

ล้อมแหจับปลา¹

อุปนิสัยของจันเจากับป้ออ้วกัว ตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง คนหนึ่งสงบขี้ง อีกคนกระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว คนหนึ่งฉลาดหลักแหลมยิ่ง อีกคนแข็งแรงอย่างมาก ดังนั้นการเติบโตของพวกเขาจึงผ่านทั้งการทะเลาะเบาะแว้งและการประชันขันแข่ง ทว่ากลับสามารถเข้ากันได้เป็นอย่างดี สำหรับความสัมพันธ์ของทั้งสอง กงซุนเคยมีคำอธิบายอันคลาสสิกไว้ว่า...สิ่งที่เรียกว่าความรักลึกซึ้งต่อกันนั้น ไม่ใช่การไม่เคยทะเลาะกันเลย แต่คือการทะเลาะกันมาตลอดเวลาโดยไม่เคยแยกจากกันเลยต่างหาก

สิ่งที่เรียกว่ารู้จักกันไม่ได้หมายถึงการคล้อยตามกันตลอดเวลา แต่เป็นการคล้อยตามกันยามที่ควรคล้อยตามกัน ยืนหยัดไม่คล้อยตามยามที่ไม่ควรคล้อยตาม! ต้องการทำให้ได้ถึงจุดนี้ ความจริงก็ไม่ได้ยากเย็นอย่างที่เล่าลือกัน และไม่ต้องใจตรงกัน² ด้วย ขอเพียงมีเป้าหมายร่วมกันสักอย่าง หรือมีความศรัทธาร่วมกันเท่านั้นก็พอแล้ว นอกเหนือจากอารมณ์ความรู้สึก เรื่องราวส่วนมากบนโลกมนุษย์ดูเหมือนจะเป็นไปตามกฎเกณฑ์ข้อนี้ทั้งนั้น

¹ หมายถึง การที่ตำรวจวางกับดักล้อมเอาไว้แล้วปล่อยให้คนร้ายมาติดกับก่อนทำการจับกุม ลักษณะเหมือนการทอดแหล้อมหลาย ๆ จุดเพื่อจำกัดขอบเขตดักไม่ให้ปลาหนี ก่อนจะจับปลาให้ได้

² แปลตรงตัวว่า ในใจมีนอแรด อุปมาถึงคนรักหรือสองฝ่ายรู้และเข้าใจความคิดซึ่งกันและกัน

เนกเช่นเดียวกับคนดีเชื่อถือในคุณธรรม เพราะฉะนั้นวิถีคิดส่วนมาก จึงใกล้เคียงกัน ส่วนคนเลวเชื่อถือในความชั่วร้าย วิถีคิดก็จะใกล้เคียงกัน เช่นกัน ทั้งคุณธรรมทั้งความชั่วร้ายก็เหมือนกันเป็นธรรมดา

...

เจ้าเงินพาส์ซื้อเป็นมาทำสิ่งที่เรียกว่า “ตัวช่วยคนนอก”³

ลั่วเทียนกับฉินโหวมมองเห็น “ตัวช่วยคนนอก” ที่รีบมาเกาะทันหัน

ทั้งสองฝ่ายต่างไม่รู้มาก่อนว่าขั้นตอนต่อไปของอีกฝ่ายจะลงมืออย่างไร และเงินเจาก็ไม่มีคำแนะนำขั้นตอนต่อไปด้วย ที่มีปฏิกิริยาต่างไปเพียงหนึ่ง เดียวก็คือหลี่ซือเป็น

เจ้าเงินกับลั่วเทียนและฉินโหวจึงดำเนินการต่อไปตามสถานการณ์ ที่จะเกิดขึ้น

เจ้าเงินมองหลี่ซือเป็นซึ่งออกแรงดันถึงเก็บฝุ่นของเครื่องดูดฝุ่น ขนาดใหญ่อย่างงุนงง พลังถามว่า “หลี่ซือเป็น ทำอะไร หิวหรือ”

“โฮก โฮก...” หลี่ซือเป็นรู้สึกแต่เพียงว่าข้างในกล่องนี้มีกลิ่นแปลก ๆ เหมือนเนื้อเน่าเปื่อย อย่างไรก็ตามก็เป็นสัตว์ป่าตระกูลแมว เจ้าแห่งสัตว์ป่าไม่ใช่ฉายาที่พูดให้น่าฟังอย่างเดียวเท่านั้น เมื่อได้กลิ่นคนตาย มันย่อมพินิจพิเคราะห์หน่อยเป็นธรรมดา!

ลูกน้องเฉียนเจียงที่ปลอมตัวเป็นคนงานทำความสะอาดเหล่านั้น ตื่นตระหนกขึ้นมา

ฉินโหวซึ่งค่อนข้างชอบพูดเล่นก็ยิ้มพร้อมถามเจ้าเงิน “นายไม่ได้ให้มันกินอาหารจนอิ่มหรือเปล่า เลยมานหาของกินเล่น” แล้วก็หันไปแหงนคนเหล่านั้น “เฮ้ ข้างในมีอะไร คนตายหรือ”

“ไม่มีครับ คุณตำรวจ คุณอย่าพูดเล่นสิ!” คนงานซึ่งปลอมตัวมา พวกนั้นเครียดอย่างที่สุด รีบแก้ตัว

³ แปลตรงตัวนั้นหมายถึง ความช่วยเหลือระหว่างประเทศ แต่ในทางการก็สามารถนำมาใช้เรียกผู้เล่นต่างชาติที่อยู่ในที่เดียวกัน สำหรับบริบทเนื้อเรื่องตอนนี้เลือกแปลเป็นคำว่า “ตัวช่วยคนนอก”

เจ้าเงินตบหลีซื่อเป็นเบาๆ “ไปเถอะ หลีซื่อเป็น เลิกห่วงวายได้แล้ว”
น้ำหนักมือที่เจ้าเงินตบหลีซื่อเป็นนั้นไม่น้อย หลีซื่อเป็นถูกเลี้ยงมา
เกือบสิบปียอมเชื่อฟังอย่างมาก เจ้าเงินปากพูดบอกให้มันเลิกห่วงวาย ทว่า
ท่าทางมือที่ตบตัวมันนั้นกลับบอกให้มันทำต่อไป...อย่างนั้นตกลงว่าต้องการ
ให้ทำต่อหรือว่าให้หยุดละ

สิงโตก็มีความคิดเช่นกัน หลีซื่อเป็นนั่งลงข้างเครื่องดูตุ๋นดังกล่าว
อึ้งทำข้างหนึ่งกดเอาไว้มือยอมให้คนแย่งไป พร้อมเอียงหัวและคิดขึ้นมา...
ต่อหรือไม่ต่อละ นาราคาญ!

มันกอดเครื่องดูตุ๋นไว้ไม่ปล่อย คนพวกนั้นก็เหวี่ยงแตกตลอดเวลา
ไม่มีใครยอมอ่อนข้อให้กันเลย

ในเวลาดังกล่าวคนที่ร้อนรนที่สุดคือเฉียนเจี๋ยรุ้ง ปฏิบัติการทั้งหมด
ก่อนหน้านี้ราบรื่นอย่างยิ่ง มาติดขัดที่ขั้นสุดท้ายนี้เท่านั้น อย่างนี้จะไม่ให้
นาร้อนรนแทบตายหรือไง! แถมเวลานี้เขายังปลีกตัวออกไปไม่ได้ด้วย
เพราะไม่ได้เป็นคนตัดสินใจ ทำได้เพียงเหลียวกลับไปมองเว่ยจื่อเฉียน

เว่ยจื่อเฉียนยังคงรู้สึกสองจิตสองใจอยู่นั่นเองว่า...ติดกับแล้วหรือเปล่า
ทว่าก็ยังไม่เหมือนอยู่ดี สถานการณ์ออกแนวคาดเดาไม่ได้อยู่บ้าง

และในเวลาดังกล่าว พวกจันเจาหลงจากรถแล้ว จันเจากระชับใส่
ข้างหูไปฉื่อสองสามคำ หลังจากไปฉื่อพยักหน้าก็เดินเข้าสำนักงานตำรวจ
จากทางประตูหน้า ไปอู่ถึงกับจันเจาซ่อนตัวต่อไป รอคอยจังหวะ

ตรงประตูหน้า เจ้าเงินกำลังคุยเล่นกับพวกฉินโอะ แถมด้วยการ
ก่อกวนของหลีซื่อเป็น

ไต่ยินไปฉื่อส่งเสียงเรียกอยู่ไกลๆ “เงิน”

เจ้าเงินหันกลับไป ฉินโอะกับลั่วเทียนมองเห็นไปฉื่อแล้วเช่นกัน จึง
ถามว่า “หัวหน้าล่ะ”

“กำลังกลับมา” ไปฉื่อพูดพร้อมกับวิ่งมาหา

เฉียนเจี๋ยรุ้งเห็นไปฉื่อกลับมาจึงตื่นตระหนกยิ่งขึ้น หันกลับมาถาม
เว่ยจื่อเฉียน “ทำไงดี”

เว่ยจื่อเฉียนในใจครุ่น แอบเสียใจอยู่สักๆ ที่เรียกให้เฉียนเจี๋ยรุ้ง

มาช่วยงาน คนคนนี้เป็นหมอนปักกลาย⁴จริงๆ ทำดีทีเหลือ

หากจะบอกว่าบนโลกนี้มีใครที่สามารถทำให้หลี่ซือเป็นกายเนื้อสด ซึ่งอยู่ในปากทิ้งไปได้ นั่นก็มีเพียงไปฉือแล้ว เรียกกันว่าสิ่งหนึ่งชมอีกสิ่งละมั้ง การที่หลี่ซือเป็นรักไปฉือสุดใจนี้ไม่มีใครบอกเหตุผลได้ เพียงมันเห็นไปฉือมา ก็ไม่สนใจเครื่องดูฝุ่นนั่นอีกเลย หมุนกลับมาเดินตรงไปยังทิศทางของไปฉือ ไม่รู้ร่อให้เขามาถึงข้างตัวเจ้าเงินก็ติดหนีบลิไปสีมา ไม่ยอมให้เดิน ช้ายังงใจใช้หางเกี่ยวแขนเขาด้วย

ไปฉือลูบหัวมที่มาของมัน เนื่องจากภารกิจที่จั้นเจาเพิ่งมอบหมายให้เขาคือ...ดึงหลี่ซือเป็นออกมา แต่ให้ขวางด้านหน้าประตูเอาไว้!

การรักษาความปลอดภัยของสำนักงานตำรวจเข้มงวดอย่างยิ่ง ตอนที่คนพวกนั้นเข้ามาก็ถูกตรวจค้นที่ประตูหน้ามาแล้วครึ่งหนึ่ง จึงพูดได้ว่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเหล่านั้นรู้จักพวกเขา หากเห็นพวกเขาออกไปจะต้องปล่อยให้ผ่านไปแน่นอน

ตรงกันข้าม คนที่ประตูหลังไม่เคยเห็นพวกเขามาก่อน เพราะฉะนั้นเวลาที่พวกเขาออกไปก็จำเป็นต้องตรวจค้น ถึงเก็บฝุ่นของเครื่องดูฝุ่นขนาดใหญ่อย่างนี้ต้องถูกร้องขอให้เปิดออกตรวจดูแน่นอน

หัวปัญหา ณ ตอนนี่คือหลี่ซือเป็นขวางทางประตูหน้าอยู่ คนพวกนั้นไม่มีทางผ่านไปได้อยู่แล้ว ยิ่งยึดเยื้อเวลาก็ยิ่งเนิ่นนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกจั้นเจากำลังจะกลับมาแล้วด้วย

สิ่งที่ทำให้เฉียนเจี๋ยรังเป็นกังวลยิ่งขึ้นคือ เจ้าเงินเหลือบมองถึงเก็บฝุ่นใบนั้นบ่อยๆ แสดงออกชัดว่ามีความฉงนสนเท่ห์ ส่งคนตรงนี้ออกไปก่อนก็ยังดี เกิดเดี๋ยวจั้นเจากับไปฉือถึงกลับมาอาจยุ่งได้ โดยเฉพาะจั้นเจาเขามองปราดเดียวก็เห็นสายสนกลในแง่ๆ!

คิดถึงตรงนี้เขาก็พลอยอดรอนทนไม่ได้จริง ๆ จึงล้วงโทรศัพท์ออกมาเสี่ยงตายโทร.หาคนงานรายนั้น กระซิบกระซาบว่า “แผน B”

⁴ สำนวนจีน มาจากที่หมอนปักกลายมีแต่แกลบ หมายถึง ดูดีแต่เพียงเปลือกนอก เหมือนหมอนที่ปักกลายดงาม แต่ด้านในยึดไว้ด้วยแกลบ

คนงานเข้าใจได้โดยไม่ต้องสื่อสารมาก ลากถังเก็บฝุ่นพลางเดินไป
ยังประตูหลัง

เจ้าเงินมองทุกคนอย่างระแวงสงสัยอยู่บ้าง จีนโอวกับลั่วเทียนแส้
ทำเป็นมองไม่เห็น เจ้าเงินจึงพลอยไม่พูดอะไรมากความไปด้วย...ซึ่งนี่คือ
สิ่งที่เรียกว่าสามัคคีกับรู้ใจ

ไปซื้อทำภารกิจเสร็จสิ้นแล้ว จึงแส้ทำเป็นกลับสำนักงาน S.C.I.
พร้อมกับพวกเจ้าเงิน

ไปอู้ถึงกับจันเจาซุ่มอยู่แถว ๆ ประตูหลัง ไปอู้ถึงเอ่ยถาม “เจ้าแมว
แน่ใจหรือว่าจะมีคนเป็นหมาจนตรอก”

จันเจาเผยยิ้ม “ถึงได้บอกว่า ตาเราออกโรงแล้ว”

คนงานเหล่านั้นหนีมาถึงลานจอดรถประตูหลัง เห็นชายขวามีใคร
จึงโทรศัพท์หาเจียนเจียงตั้งโดยตรง

เจียนเจียงรับชมนวดหัว “หาเรื่องตายหรือพวกแก!”

เว่ยจื่อเจียงสายศีรษะอย่างหมดปัญญา ไม่ราบรื่นโดยแท้!

“ฉันพวกเราทำยังไงดีตอนนี้ จะโดนจับได้นะ” คนงานเคียด

“ฉันตัดสลักล่องของลานจอดรถทิ้งไปแล้ว พวกแกเอาของใส่
ข้างในกระโปรงหลังรถ รถไม่ได้ล็อก” เจียนเจียงชมนวดหัว “จากนั้น
พวกแกก็รีบหนีไป ฉลาดกันหน่อย”

“โอเค!” ผังตรงข้ามวางสายไป เจียงผิงที่บันทึกทุกสิ่งทุกอย่างไว้
อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งตั้งแต่แรก ติดต่อจันเจากับไปอู้ถึงทันที “ดอกเตอร์
จัน ตรงตามที่คุณคาดการณ์ไว้เป๊ะ!”

“บันทึกไว้ทั้งหมดแล้วไซ้ไหม”

“เรียบร้อยครับ!” เจียงผิงผงกศีรษะ “เจียนเจียงหนีไม่พ้นแล้ว ที่
หลักฐานยังมีไม่พอคือเว่ยจื่อเจียง!”

“ฉันมีวิธี!” จันเจาเผยยิ้ม ส่งสายตาให้ไปอู้ถึง ไปอู้ถึงพยักหน้า
ขับรถเข้าไปยังประตูหลัง

เว่ยจื่อเจียงมองอยู่ไกล ๆ เห็นรถที่ขับไปยังประตูหลังก็ชมนวดหัว
ทันที...จะว่าไป รถรุ่นลิมิเต็ดคันนั้นของไปอู้ถึง ไม่ว่าจะขับไปถึงไหนก็สะดุดตา

ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเพียงแวบเดียวเขาก็จำได้ จึงรีบกระแอม

ในเวลาดังกล่าว เฉียนเจี๋ยรั้งกำลังมือไม่ยุ่งเหยิง เขาเพิ่งจะตัดสลักรวงจรวดของที่จอดรถใต้ดินทิ้งไป ตอนนี่เรื่องราวเกินไปกว่าขอบเขตที่จะควบคุมได้ของเขาแล้ว ดังนั้นเขาจึงสติแตก ซ้ำยังได้ยื่นวัยจื่อเฉียนกระแอมอีก เลยเข้าไปพักหนึ่งจริงๆ จนในที่สุดจึงหันกลับมาถาม “อะไร”

วัยจื่อเฉียนเห็นเขาจะแบกรับไม่ไหวแล้วจึงเข้ามาบอกว่า “ลานจอดรถ”

ช่วงเวลานี้เฉียนผิงเฝ้าจับตาดูอยู่ แอบชมเชยว่า “ติดกับแล้วสิไอ้หนู!”

เฉียนเจี๋ยรั้งโยกหน้ากลองไปที่ปากประตูของลานจอดรถ จึงเห็นไปอีวี่ถึงกับจันเจากำลังขับรถเข้ามา และกำลังสนทนากับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่หน้าประตู

แท้จริงแล้วพวกเขาแค่กำลังทักทายปราศรัย เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยถามไปอีวี่ถึงกับจันเจา “เด็กขนาดนี้ยังมาเข้าเวรอีก ลำบากจังเลยครับ”

จันเจาพูดกับเขาเรื่อยเฉื่อยไม่หยุด บอกว่าอธิบดีไปบีบบังคับเจ้าพนักงาน แถมยังไม่ขึ้นเงินเดือนให้ด้วย หยอกล้อจันเจาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหลายคนขบขัน

ยิ่งมองข้างในรถอีกครั้ง คนเหล่านั้นทำได้หันเพียงแค่อีศฟออกมาซ่อนไว้ในกระโปรงหลังสองศฟ ศฟที่สามรี้อออกมาไม่ทัน

แต่ ณ เวลานั้นคนที่จับจ้องพวกเขาอยู่นอกจากเฉียนเจี๋ยรั้งแล้ว ยังมีเฉียนผิง เฉียนผิงแจ้กับจันเจาและไปอีวี่ถึง “หัวหน้า ศฟที่สองแล้ว!”

ไปอีวี่ถึงกับจันเจาบอกลาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเหล่านั้นทันทีแล้วขับรถเข้าไป

เฉียนเจี๋ยรั้งรีบติดต่อกับคนพวกนั้น “หยุดมือเร็ว รถของไปอีวี่ถึงเข้ามาแล้ว!”

“แต่ยังมีอีกถึง...” ผิงตรงข้ามลนลานเช่นกัน

วัยจื่อเฉียนร้อนใจ ผลักเฉียนเจี๋ยรั้ง “บอกให้ซ่อนไว้ก่อน!”

ผิงตรงข้ามรีบเอาเครื่องดูดฝุ่นทั้งเครื่องผลักหลบมุมซ่อนไว้ด้านหลัง

ถึงขยะใบใหญ่ ทันทีที่กลับมาก็เห็นรถของไป๋อวีถึงแล้วเข้ามาแล้ว

แต่ละคนพยายามสะกดอารมณ์ แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ใดๆ ผลัก
เครื่องดูดฝุ่นพร้อมกับอุปกรณ์ทำความสะอาดไปทางประตู

รถของจันแจกับไป๋อวีถึงจอดพอดี จันแจลงจากรถ และเป็นดั่งที่
คิด...เขาสั่งเกตเห็นคนพวกนั้นแล้ว

“รอเดี๋ยว” อยู่ๆ ไป๋อวีถึงก็เรียกพวกเขาไว้ “มีบัตรประจำตัว
หรือเปล่า”

“ดูขนาดนี้แล้วยังทำงานอีก?” ไป๋อวีถึงดูบัตรประจำตัวไปพลาง
ถามไปพลาง

“ใช่ครับ แต่พวกเราทำเสร็จและจะกลับแล้ว ไม่ได้ลำบากเท่า
คุณตำรวจแต่ละท่านหรอก”

ไป๋อวีถึงพยักหน้ารับรู้ จันแจเอียงคอมองทุกคนไม่วางตากล้ายกับ
กำลังสำรวจ

“จัน...คุณตำรวจไม่มีเรื่องอะไรแล้วพวกเราไปก่อนนะครับ” พนักงาน
ทำความสะอาดเหล่านั้นกำลังจะเดินไป จันแจก็โพล่งถาม “ฉันดูแล้วเหมือน
ตำรวจเหรือ”

ทุกคนชะงัก หันกลับมามองเขา

จันแจขยับเข้ามาพาดพิงเล่นกับไป๋อวีถึง “เป็นครั้งแรกที่มีคนเห็น
ฉันแล้วรู้สึกว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่ใช่เสมียน นายก็เหมือนกันแฮะ”

ไป๋อวีถึงหลุดขำ แล้วเหลือบมองนาฬิกา “ไปเถอะ รีบทำงานให้เสร็จ
แล้วกลับไปนอน”

“อือ” จันแจพยักหน้า คนพวกนั้นโผล่อก หมุนตัวกำลังจะเดินต่อ
กลับได้ยื่นจันแจตะโกนเรียกอีกครั้ง “รอเดี๋ยว!”

ทุกคนชะงัก

จันแจวิ่งกลับมาจ้องถึงเก็บฝุ่นของเครื่องดูดฝุ่นขนาดใหญ่อีกรอบ
พร้อมเอ่ยถาม “นี่มันอะไรนะ”

“เครื่องดูดฝุ่นครับ” คนเป็นหัวหน้าตอบกลับมาคำหนึ่ง

“ใหญ่ขนาดนี้เชียว” จันแจชี้มือชี้ไม่ไปที่ถึง “เปิดให้ฉันดูส่วนประกอบ

ภายในหน่วยใต้หรือเปล่า”

คนเหล่านั้นแอบปาดเหงื่อตัวเองอยู่ในใจ ช่างระแวงจริง ๆ เสียด้วย!
แล้วจึงเปิดถังเก็บฝุ่นออกให้เขาดู ซึ่งเห็นเพียงแต่ข้างในว่างเปล่า มีแค่ขยะ
หลงเหลืออยู่บางส่วน

และที่หน้าคอมพิวเตอร์อีกด้านหนึ่ง เฉียนเจี๋ยรั้งพ่อนลมหายใจยาว
ด้วยเช่นกัน “ฉันเจายากจะรับมือด้วยจริงๆ”

ถัดมาฉันเจอกับไปอู่วีถึงจึงกลับขึ้นตึก ส่วนคนเหล่านั้นก็ผ่านการ
ตรวจความปลอดภัยแล้วจากไปด้วยความราบรื่น

หลังไปอู่วีถึงกับฉันเจาเข้าลิฟต์ ฉันเจาก็ยกมือขึ้นเกาหน้าผากเบา ๆ
เฉียงผิงซึ่งอยู่ในรถควบคุมหีบวิหุ่สื่อสารขึ้นมา “ทีมหนึ่งลงมือ ล็อกเป้า
แล้ว”

ทีมจับกุมซึ่งวางกำลังไว้เรียบร้อยอยู่รอบ ๆ แบ่งเป็นสามทีม เมื่อเห็น
พนักงานทำความสะอาดเหล่านั้นออกมา ทีมที่หนึ่งจะตามติดไม่ให้คลาด
สายตา

เฉียนเจี๋ยรั้งเห็นฉันเจากับไปอู่วีถึงกลับถึง S.C.I. แล้วจึงพยักหน้า
เบา ๆ กับเว่ยจื่อเฉียง และออกจากห้องไปจัดการศพเหล่านั้น

เว่ยจื่อเฉียงนั่งตรงหน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์ ในที่สุดก็โล่งอก ขอเพียง
เฉียนเจี๋ยรั้งเอาศพไปได้สำเร็จ ปฏิบัติการคราวนี้ก็นับว่าประสบความสำเร็จ
แล้ว S.C.I. คนพวกนั้นรับมือยากดังคาด

ทันทีที่เฉียนเจี๋ยรั้งออกจากห้อง เฉียงผิงก็บอกฉันเจา ฉันเจาบอก
เจ้าหูและหม่าฮั่นเพื่อให้แน่ใจว่าเฉียนเจี๋ยรั้งจะเอาถังเก็บฝุ่นที่ซ่อนอยู่
ด้านหลังถังขยะนั้นไปไม่ได้

ทั้งสองเข้าใจความหมายโดยไม่ต้องสื่อสารมากความ

ทันทีที่เฉียนเจี๋ยรั้งถึงลานจอดรถชั้นล่าง กำลังคิดจะเดินไปยังถังขยะ
เพื่อหาถังเก็บฝุ่นที่ด้านหลัง ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าอยู่ด้านหลัง จึงหันหลังขวบ...
สะดุ้ง

เห็นเพียงเจ้าหูกับหม่าฮั่นเดินเข้ามาใกล้จากทางด้านหลัง

“ฮัลโล หัวหนา!” เจ้าหูพูดโทรศัพท์กับไปอู่วีถึง “พวกเราเตรียมตัว

พร้อมแล้ว เมื่อไหร่พวกคุณจะมา”

“โอเค” เจ้าหูว่างสายไป มองหมาฮัน “หัวหน้าบอกว่าจะมาเดี๋ยวนี้
หาเบาะแสพบแล้ว ออกเดินทางทันที”

“อ้อ” หมาฮันพยักหน้า จุดบุหรี่ทอดสายตามองไปรอบๆ แวนเดียว
ก็มองเห็นเจียนเจี๋ยรั้งที่ยืนกั๊กๆ กังๆ อยู่ตรงถังขยะไม่ไกลนัก บังเอิญไปนิต

“พี่เสียวหมา!” เจ้าหูตึงบุหรือออกจากปากหมาฮัน “ที่สาธารณะห้าม
สูบบุหรี่แล้ว ขึ้นสูบบุหรี่โดนปรับ”

หมาฮันจำใจ มองซ้ายมองขวา แล้วจึงถือบุหรี่เดินไปทางถังขยะ

“เฮ้อๆ” เจียนเจี๋ยรั้งหัวเราะให้หมาฮัน

หมาฮันทั้งกั๊กกั๊กหรือลงถังขยะแล้วมองเขาอย่างสงสัย “คุณมาทำอะไร
อยู่ตรงนี้”

เจียนเจี๋ยรั้งสบถในใจ จีบหายแล้ว!

เจ้าหูตามมาจิกกัด “เฮ้ ผมว่าเหล่าเจียนเนี่ย ปูบับปวดเบาเลย
คิดจะฉีเรียรดตามพื้นโซ่อะเปลาะ ระวังมีภาพวิดีโอออกมาเป็นคลิปอนาจาร
บนเน็ตนะ”

หมาฮันพลอยกลั๊กเข้าไปด้วย

เจียนเจี๋ยรั้งแยกเขี้ยวชี้เจ้าหู “ไอ้เด็กปากสุนัขอย่างนายไม่อาจออก
งาช้าง⁵ได้”

“ดีก็อย่างนี้แล้วยังไม่กลับอีก?” หมาฮันยังคงยึดสโตร์ที่ต่างไปจาก
เจ้าหูอย่างสิ้นเชิง เขาแสดงออกว่าเหมือนจะสงสัย ยิ่งกว่านั้นยังไม่ไว้ใจ
อีกต่างหาก

เจียนเจี๋ยรั้งทำอะไรไม่ได้ เลยยิ้มพร้อมบอกว่า “จะไปแล้ว หลายน
วันนี่งานเยอะ”

พูดจบก็ขึ้นรถจากไป หลังออกจากสำนักงานตำรวจแล้วเขาก็โทรศัพท์
หาเว่ยจื่อเจียง “อันสุดท้ายยังเอามาไม่ได้”

เว่ยจื่อเจียงขมวดคิ้ว “นายทำอะไรทำไหน”

⁵ สำนวนจีน หมายถึง คนไม่ตัวย้อมไม่มีทางเอ่ยวาจาดี ๆ

“ซิ...เจอปวกมันไง” เจียนเจียรังให้เขาดูวงจรปิด

เวย์จื่อเจียงสลับภาพวงจรปิดบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ไปยังลานจอดรถเลยเห็นพวกไปอวีถึงกับจั่นเจาลงไปถึงพอดี...ท่าทางรีบร้อนราวกับมีภารกิจอะไรสักอย่าง แล้วขับรถจากไปกันทั้งหมด

เจียนเจียรังกระวนกระวาย “ในรถมีศพสองศพ กลับไปตอนนั้นเสียงอันตรายเป็นไป!”

“นายเอาศพไปที่นั่นก่อน ศพสุดท้ายฉันจัดการเอง!” พุดจวบเวย์จื่อเจียงก็วางสายแล้วรีบออกจากห้อง

เจียงผิงตัดสายด้วยความพึงพอใจ พุดกับไปอวีถึงและจั่นเจาว่า “ปลาตัวใหญ่ติดเบ็ด ลู่ว่งไปด้วยดี”

ไปอวีถึงสบตากับจั่นเจา หลังส่งยิ้มอย่างรู้ใจกันแล้วก็หยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมา “แต่ละหน่วย แยกย้ายกันจับปลาตามที่จัดการไว้แต่แรก!”

...

สิ้นเสียงคำสั่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งตามรถทำความสะอาดก็เอารถเข้าขวางอย่างรวดเร็ว โดนรวบยกแก๊ง

หม้ายันพร้อมพวกฉินโอาวและลั่วเทียนนำกำลังสองคันรถติดตามเจียนเจียรังไปเงียบ ๆ เพื่อรอดูว่าเขาไปเผาทำลายศพที่ไหน หากเขายังมีเบื่องบน อย่างนั้นก็จะเป็นโอกาสอันดีที่สุดที่จะได้แตะถูกสักครั้ง

ทางด้านเวย์จื่อเจียงนั้น เขารีบร้อนลงจากตึก ดันกล่องเก็บฝุ่นของเครื่องดูดฝุ่นออกจากด้านหลังถึงชยะไปที่ข้างรถด่วนจี๋ ก่อนเปิดกระโปรงหลัง ยกเอาศพใส่ข้างใน

แต่แล้วก็ได้ยินเสียงอันคุ้นเคยดังมาจากทางด้านหลัง

“อชิบตีเวย์ จะออกไปทำงานข้างนอกเหรอ”

เวย์จื่อเจียงหันซ้ายหันขวา เห็นจั่นเจากับไปอวีถึงยืนอยู่ด้านหลัง

จั่นเจายิ้มกริ่มพร้อมมองศพในมือเขา “ซื้อเนื้อมากมาขายขนาดนั้น เตรียมตัวฉลองปีใหม่เหรอ”

...